

РЕШЕНИЕ

№ 34265

гр. София, 20.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 13.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **6890** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178, вр. Закона за чужденците в Република България.

С жалба, вх. № 14407/10.06.2025 г. адвокат - пълномощник на М. Д. – гражданин на Република Турция е оспорил издадения от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в [населено място] - Турция ОТКАЗ от 27.05.2025 г. за издаване на виза, вид „С“, по заявление от 22.04.2025 г. В съдебното производство жалбоподателят е представляван от редовно упълномощения адвокат, който: поддържа жалбата; не оспорва съдържащите се в административната преписка писмени доказателства; заявява искане за възстановяване на разноските за водене на делото, за които представя списък.

Ответникът, комуто с разпореждането за насрочване на делото Съдът изрично е указал доказателствената тежест, предвид чл. 170, ал. 1 АПК не е представляван, не е заявил становището си по жалбата, не прояви каквато и да е процесуална активност.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след анализ на доказателствата намира следното.

На 22.04.2025 г. М. Д. – гражданин на Република Турция е заявил (л. 8 от делото) пред Посолството на РБ в [населено място], Турция искане за снабдяване с виза, вид „С“, за краткосрочно пребиваване в РБ, като представил съответно изискуеми документи, налични в преписката. По заявлението, видно от представено копие (л. 35 от делото) на [Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 НУРИВОВР](#) е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с маркиране на пункт „б“ от формуляра, съдържащ текста (буквален цитат): „в Ш. информационна система е подаден сигнал с цел отказ за влизане от.....Н.“.

Жалбата до Съда е процесуално допустима (чл. 10а, ал. 1 ЗЧРБ), за да бъде разгледана по

същество. Жалбата е и основателна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове несъмнено е свързана, вкл. с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР, който е подписан от материално компетентно консулско длъжностно лице.

Каза се по – горе, че в случая ответникът, за да откаже издаването на виза „С“ за краткосрочно пребиваване е маркирал пункт „6“ от ползвания формуляр на л. 35 от делото. Пункт „6“ съдържа текста (буквален цитат): „в Ш. информационна система е подаден сигнал с цел отказ за влизане от.....Н.“. Така посоченото основание кореспондира с разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 19 ЗЧРБ: „Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато: е лице, за което е подаден сигнал в Ш. информационна система за отказ за влизане и пребиваване. П. формуляр обаче, не съответства на задължителното предписание за форма, установено с Приложение № 7, към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР. Така, в Приложение № 7 е посочено, че основанията за отказ следва да са на тези, изброени изчерпателно в чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, което означава компетентният административен орган да се съобразява, като изписва цифрово конкретната правна норма. Освен това в стандартния формуляр по Приложение № 7, в частта „Допълнителни забележки“ е записан е текстът „(вписват се мотивите)“. Процесният формуляр, очевидно напечатан по инициатива на някой „специалист“ от Министерство на външните работи на РБ съдържа предварително подготвени текстове, които не следват последователността и съдържанието на разпоредбите на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ и се различават от утвърдения с Наредбата стандартен формуляр. Подобни констатации настоящият съдебен състав е правил и с многобройни други свои решения години назад, които със сигурност не са прочетени от „компетентните“ (в случай, че има такива) служители от Администрацията на МВнР на РБ.

Отделно от изложеното - от страна на ответника не се представиха каквито и да е доказателства, обосноваващи основанието да откаже издаването на виза, а именно за подаден от Н. в Ш. информационна система „сигнал с цел отказ за влизане“. Ответникът не установи и не доказва, как е придобил информация в този смисъл и дали тя е актуална. Ответникът не е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на [член 32, § 1](#) и [член 35, § 6 от Визовия кодекс](#). Според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали

посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

Издаденият на 27.05.2025 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в [населено място], Р. Турция отказ не съответства на изискванията за форма на индивидуалния административен акт, регламентирани с чл. 59, ал. 2, вр. чл. 1 АПК, понеже не съдържа мотиви, обосноваващи нормата на чл. 10, ал. 1, т. 19 ЗЧРБ. Отказът е постановен след неправилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ. На основание чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК след отмяната за издадения от консулско длъжностно лице в отказ административната преписка следва да бъде изпратена на същия административен орган за ново произнасяне по заявлението от 22.04.2025 г., от М. Д. – гражданин на Турция, за изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на Закона.

Отмяната на отказа обуславя основателност на заявеното от адвоката на оспорвания искане за възстановяване разноските за водене на делото, срещу размера на които ответникът не е възразил своевременно – държавна такса 10 лева и 1 200 лева възнаграждение на упълномощения адвокат. Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата, вх. № 14407/10.06.2025 г. от името на М. Д. – гражданин на Република Турция издадения от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в [населено място] - Турция ОТКАЗ от 27.05.2025 г. за издаване на виза, вид „С“, по заявление от 22.04.2025 г.

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ да възстанови на М. Д. – гражданин на Република Турция, притежаващ национален паспорт № U20219971/02.04.2018 г. разноските за водене на делото и възнаграждението на един адвокат, в общ размер на 1 210 лв. (хиляда и двеста, и десет лева).

ИЗПРАЩА преписката на същия административен орган за ново произнасяне по заявлението, след изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на Закона

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: